

Het kedoo.

Tooneelspel in West-Friesch dialect, in één bedrijf,

door

IJ. S. E. WEGENER SLEESWIJK—van Balen Blanken.

Motto: I Corinthiërs 13. Vers 13.

Personen:

De boer.

De boerin.

Jansje, hun dochter (19 jaar).

Kees, een boerenzoon, (25 jaar).

Een werkvrouw (55 jaar).

Het tooneel stelt voor een boerenkamer van welgestelde boerenmensen; deur achtergrond en deur rechts. Links buikkabinet dat dienst doet om het theeblad op te zetten; tafel met tafelkleed. Op de tafel links een theeblad met lichtje; rechts, waar de man zit, een zeiltje, waarop een antieke tabakspot, een beker met sigaren, een half lange pijp met schilderstukje er op, een doosje lucifers, een aschbakje. Voor man en vrouw elk een antieke armstoel; verder twee bijpassende rechte stoelen.

Aan den wand: stoeltjesklok, antiek ingelijst knipsel en ingelijst getuigenschrift voor goed gedrag en getrouw schoolbezoek, een enkel blauw bord, spiegel.

Het stuk speelt in den tegenwoordigen tijd.

De boer heeft een ringbaardje, is gekleed in een donker of zwart pak met zwart zijden befje (geen boord).

De boerin gekleed in ouderwetsche japon met plooitjes en een „borstje”, draagt een zwart zijden schortje, een West-Friesche kap (zonder voornaald) en twee rijen bloedkoralen.

De boer en boerin hebben elk een leeg koffiekopje voor zich.

Boerin:

(zit bij het theeblad, dat wat aan den kant is geschoven; pakt kappegoed uit een doos, poetst de diamanten voornaald wat op, bekijkt ze met voldoening en liefde):

Dus van eivend moet het beure?